

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Ογδόντα Οκτώ

Αποκαλύπτοντας την Ψευδή Όψιμη Βροχή: Το Προφητικό Ταξίδι από την 11η Σεπτεμβρίου 2001

Jeff Pippenger
2024-02-21

Η διαδικασία της δοκιμασίας που αρχίζει όταν ο άγγελος καταβαίνει παριστάνεται μέσω της δοκιμής τού αν θα λάβει κανείς το βιβλίο από το χέρι τού αγγέλου και θα το φάγει. Εκείνοι που επέλεξαν πράγματι να φάγουν το μήνυμα ήταν κατόπιν προωρισμένοι για μια απογοήτευση, ενώ ομάδα που αρνήθηκε να το φάγει έμεινε πίσω. Το μικρό βιβλίο που έπρεπε να φαγωθεί αντιπροσώπευε μια «αύξηση γνώσεως» τού μηνύματος που είχε αρχικώς αποσφραγισθεί κατά «τον καιρό τού τέλους» είτε το 1798 είτε το 1989, και κατόπιν αργότερα διατυπώθηκε επισήμως ως μήνυμα που θα καθιστούσε υπόλογη τη γενεά που ζούσε τότε απέναντι στο φως της αυξημένης γνώσεως. Σε καθεμία από τις δύο ιστορίες, μόλις εκπληρωνόταν η προφητεία τού Ισλάμ, τότε το μήνυμα που έπρεπε να φαγωθεί από το χέρι τού αγγέλου είτε γινόταν δεκτό είτε απορριπτόταν. Εάν το μήνυμα που αντιπροσωπεύεται από το βιβλίο απορριφθεί, εκείνοι που το πράττουν, και εξακολουθούν παρ' όλα αυτά να επιδιώκουν να διατηρήσουν την ομολογία ότι εξακολουθούν να είναι οι εκλεκτοί τού Θεού, εξαναγκάζονται να παράγουν ένα παραποιημένο μήνυμα όψιμης βροχής.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, οι παλαιότερες αποστασίες των γενεών του Αντβεντισμού κατέστησαν εκ νέου ζητήματα δοκιμασίας. Το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ προσδιορίζει μια διαμάχη που λαμβάνει χώρα μέσα στην προφητική ιστορία η οποία εκπροσωπείται εκεί, και η οποία αποτελεί παράλληλη προφητική γραμμή προς την παραβολή των δέκα παρθένων. Όταν ο σκοπός ρώτησε τι θα απαντήσει μέσα στην ιστορία της παραβολής των δέκα παρθένων, του δόθηκε η εντολή να «γράψει την όρασιν, και να εκθέση αυτήν σαφώς επί πινακίδων». Οι σκοποί της Μιλλεριτικής ιστορίας παρήγαγαν το διάγραμμα του 1843 το 1842, και η παραγωγή του κατέστη ορόσημο. Ήταν η «όρασις» του Αββακούμ 2, η οποία είχε καταστεί σαφής επί πινακίδων, και η οποία επρόκειτο να λαλήσει στο τέλος.

Λίγο μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001, όσοι αναγνώρισαν τη δράση του Ισλάμ του τρίτου αλίμονο οδηγήθηκαν να επιστρέψουν στις «παλαιές τρίβους» του Ιερεμία και να περπατήσουν εν αυταίς. Οι «παλαιές τρίβους» εκείνες προσδιόρισαν ότι τα τρία αλίμονο του όγδοου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, εδάφιο δεκατρία, αντιπροσώπευαν τον προφητικό ρόλο του Ισλάμ. Αμέσως κατόπιν, η Future for America άρχισε να αναπαράγει τα δύο διαγράμματα του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ, ακριβώς στο ίδιο σημείο της παράλληλης ιστορίας των Μιλλεριτών, όπου τα δύο διαγράμματα είχαν προβληθεί ως ορόσημο, το οποίο είχε παρασταθεί με την παραγωγή του διαγράμματος του 1843, το 1842.

Τον Μάιο του 1842 συνεκλήθη στη Βοστώνη [Μασαχουσέτη] μία Γενική Συνδιάσκεψη. Κατά την έναρξη αυτής της συνάξεως, οι αδελφοί Charles Fitch και Apollos Hale, από το Haverhill, παρουσίασαν τις εικονογραφημένες προφητείες του Δανιήλ και του Ιωάννη, τις οποίες είχαν

ζωγραφίσει επάνω σε ύφασμα, μαζί με τους προφητικούς αριθμούς, δείχνοντας την εκπλήρωσή τους. Ο αδελφός Fitch, εξηγώντας από το διάγραμμά του ενώπιον της Συνδιασκέψεως, είπε ότι, καθώς εξέταζε αυτές τις προφητείες, είχε σκεφθεί πως, αν μπορούσε να εκδώσει κάτι παρόμοιο με αυτό που εδώ παρουσιαζόταν, θα απλοποιούσε το θέμα και θα του καθιστούσε ευκολότερη την παρουσίασή του ενώπιον ακροατηρίου. Εδώ υπήρχε περισσότερο φως στην οδό μας. Αυτοί οι αδελφοί είχαν πράξει εκείνο που ο Κύριος είχε δείξει στον Αββακούμ στο όραμά του 2.468 χρόνια νωρίτερα, λέγοντας: «Γράψον την όρασιν και κάμε αυτήν σαφή επί πινακίδων, διά να τρέχη ο αναγινώσκων αυτήν. Διότι η όρασις είναι έτι διά καιρόν διορισμένον». Αββακούμ 2:2.

«Έπειτα από κάποια συζήτηση επί του θέματος, αποφασίσθηκε όμοφώνως να λιθογραφηθούν τριακόσια παρόμοια με τοῦτο, πράγμα που σύντομα έπραγματοποιήθη. ώνομάσθησαν “τά διαγράμματα του ’43”. Αὔτη ήταν μία πολὺ σημαντική Συνδιάσκεψη.» The Autobiography of Joseph Bates, 263.

«Ήταν η ομόφωνη μαρτυρία των κηρύκων και των εντύπων της Δευτέρας Παρουσίας, όταν στέκονταν επί της “αρχικής πίστεως”, ότι η δημοσίευση του πίνακα ήταν εκπλήρωση του Αββακούμ 2:2, 3. Εάν ο πίνακας ήταν θέμα προφητείας (και όσοι το αρνούνται εγκαταλείπουν την αρχική πίστη), τότε έπεται ότι το 457 π.Χ. ήταν το έτος από το οποίο έπρεπε να αρχίσει η χρονολόγηση των 2300 ημερών. Ήταν αναγκαίο το 1843 να είναι ο πρώτος δημοσιευμένος χρόνος, ώστε “το όραμα” να “βραδύνει”, ή να υπάρξει χρόνος καθυστερήσεως, κατά τον οποίο η τάξη των παρθένων επρόκειτο να νυστάξει και να κοιμηθεί επάνω στο μεγάλο θέμα του χρόνου, λίγο πριν αφυπνισθεί από την Κραυγή του Μεσονυκτίου». James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Τόμος I, Αριθμός 2.

«Τώρα η ιστορία μας δείχνει ότι υπήρχαν εκατοντάδες που δίδασκαν από τα ίδια χρονολογικά διαγράμματα από τα οποία δίδασκε και ο William Miller, όλοι της αυτής σφραγίδος. Τότε υπήρχε η ενότητα του μηνύματος, όλα επάνω σε ένα θέμα, την έλευση του Κυρίου Ιησού σε ορισμένο χρόνο, το 1844.» Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Η επανέκδοση των χαρτών του 1843 και του 1850, στην ιστορία που ακολούθησε αμέσως μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001, υπήρξε εξίσου εκπλήρωση του δεύτερου κεφαλαίου του Αββακούμ, όσο και η δημοσίευση του χάρτη του 1843 το 1842. Η παραγωγή των πινάκων αποτελεί μέρος της αφήγησης του δεύτερου κεφαλαίου του Αββακούμ, και έπρεπε να συμβεί. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 η αποστασία του 1863 επαναλήφθηκε εκ νέου από εκείνους τους Αντβεντιστές της Λαοδίκειας οι οποίοι αρνήθηκαν να επιστρέψουν στις «αρχαίες τρίβους» του Ιερεμία.

«Ο εχθρός επιδιώκει να αποσπάσει τη διάνοια των αδελφών και αδελφών μας από το έργο της προετοιμασίας ενός λαού ώστε να σταθεί κατά τις έσχατες αυτές ημέρες. Οι σοφιστείες του είναι μεθοδευμένες ώστε να απομακρύνουν τις διάνοιες από τους κινδύνους και τα καθήκοντα της παρούσας ώρας. Θεωρούν ως μικρής αξίας το φως που ο Χριστός ήλθε από τον ουρανό να δώσει στον Ιωάννη για τον λαό Του. Διδάσκουν ότι οι σκηνές που βρίσκονται ακριβώς εμπρός μας δεν έχουν αρκετή σπουδαιότητα ώστε να τύχουν ιδιαίτερης προσοχής. Καθιστούν ανενέργητη την αλήθεια ουράνιας προελεύσεως και αποστερούν τον λαό του Θεού από την παρελθούσα του πείρα, δίνοντάς του αντ’ αυτής μια ψευδή επιστήμη. “Ούτω λέγει ο Κύριος: Στάθητε επί τας οδούς, και ίδετε, και ερωτήσατε περί των αρχαίων τριβών, ποία είναι η αγαθή

οδός, και περιπατείτε εν αυτή.» [Ιερεμίας 6:16.]»

«Ας μη ζητεί κανείς να αποσπάσει τα θεμέλια της πίστεώς μας,—τα θεμέλια που τέθηκαν κατά την αρχή του έργου μας, με προσευχητική μελέτη του Λόγου και με αποκάλυψη. Επάνω σε αυτά τα θεμέλια οικοδομούμε επί περισσότερο από πενήντα έτη. Οι άνθρωποι μπορεί να νομίζουν ότι έχουν βρει μια νέα οδό, ότι μπορούν να θέσουν ισχυρότερο θεμέλιο από εκείνο που έχει τεθεί· αλλά αυτό είναι μεγάλη πλάνη. “Θεμέλιον άλλο ουδείς δύναται να θέσει παρά το τεθέν.” [1 Corinthians 3:11.] Κατά το παρελθόν, πολλοί επιχείρησαν να οικοδομήσουν μια νέα πίστη, να θεσπίσουν νέες αρχές· αλλά πόσο καιρό στάθηκε το οικοδόμημά τους; Σύντομα κατέρρευσε· διότι δεν ήταν θεμελιωμένο επάνω στον Βράχο». Testimonies, τόμος 8, 296, 297.

Ο Ιερεμίας προσδιορίζει ότι το να περιπατεί κανείς στις «αρχαίες τρίβους» είναι να βρίσκει «την ανάπαυση», και η ανάπαυση είναι «η όψιμη βροχή», η οποία άρχισε όταν τα έθνη εξοργίσθηκαν στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, όταν κατέρρευσαν τα μεγάλα κτίρια της πόλεως της Νέας Υόρκης. Εκείνοι που τότε έφαγαν το μήνυμα έγιναν οι φύλακες του Αββακούμ, οι οποίοι έπρεπε να «γράψουν την όραση και να καταστήσουν αυτήν σαφή». Ο Ιερεμίας προσδιορίζει τους ίδιους ακριβώς φύλακες κατά τον καιρό της «αναπαύσεως», η οποία είναι «η όψιμη βροχή».

Οὕτω λέγει Κύριος· Σταθῆτε ἐπὶ τὰς ὁδοὺς, καὶ ἴδετε, καὶ ἐρωτήσατε περὶ τῶν παλαιῶν τριβῶν, ποία ἐστὶν ἡ ἀγαθὴ ὁδός, καὶ πορευέσθε ἐν αὐτῇ, καὶ θέλετε εὐρεῖ ἀνάπαυσιν διὰ τὰς ψυχὰς ὑμῶν. Ἄλλ’ εἶπαν· Δὲν θέλομεν πορευθῆ ἐν αὐτῇ. Καὶ κατέστησα ἐφ’ ὑμᾶς σκοποὺς, λέγων· Ἀκούσατε τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος. Ἄλλ’ εἶπαν· Δὲν θέλομεν ἀκούσει. Ἰερεμίας 6:16, 17.

Ἡ σάλπιγγα τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ σαλπίσουν εἶναι ἡ ἕκτη σάλπιγγα τοῦ δευτέρου οὐαὶ μέσα στὴ Μιλλεριτικὴ ἱστορία, καὶ στὶς ἔσχατες ἡμέρες εἶναι ἡ ἑβδόμη σάλπιγγα τοῦ τρίτου οὐαὶ. Οἱ σκοποὶ τοῦ Ἀββακούμ, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ σκοποὶ τοῦ Ἰερεμίας, σαλπίζουν ἓνα προειδοποιητικὸ μήνυμα, τὸ ὁποῖο, μέσα στὴν ἀποστασία τοῦ 1888, ἀπορρίφθηκε. Ἡ ἕκτη σάλπιγγα ποὺ ἀπορρίφθηκε τὸ 1888 ἦταν τὸ μήνυμα πρὸς τὴ Λαοδίκεια.

«Το μήνυμα που μας δόθηκε μέσω των Α. Τ. Jones και Ε. J. Waggoner είναι το μήνυμα του Θεού προς την εκκλησία της Λαοδικείας, και αλίμονο σε όποιον ομολογεί ότι πιστεύει την αλήθεια και όμως δεν αντανακλά προς τους άλλους τις θεόδοτες ακτίνες.» The 1888 Materials, 1053.

Το μήνυμα της ἑβδόμης σάλπιγγας του 1888 ἀκούστηκε πρῶτα πρὸς τὴ Λαοδίκεια τὸ 1856, και ἔπειτα τὸ Λαοδικεϊακὸ μήνυμα τοποθετήθηκε μέσα στο πλαίσιο του αυξανόμενου φωτός των «επτά καιρών». Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, ἡ κλήση νὰ ἐπιστρέψουμε στὶς ἀρχαίες οδοὺς τοῦ Ἰερεμίας και νὰ περπατήσουμε σε αὐτές με σκοπὸ νὰ λάβουμε τὸ μήνυμα τῆς ὀψιμῆς βροχῆς, περιλάμβανε τὸ προειδοποιητικὸ μήνυμα τῆς ἑβδόμης Σάλπιγγας, τὸ ὁποῖο παριστάνεται ὡς τὸ μήνυμα πρὸς τὴ Λαοδίκεια, καθὼς και τοὺς «επτά καιροὺς», που εἶναι τὸ σύμβολο των θεμελίων.

Τὸ «ψεύδος» που προσδιορίζεται ἀπὸ τὴν προφητεία και τὸ ὁποῖο παράγει τὴν ἰσχυρὰν πλάνην των γραπτῶν τοῦ Παύλου εἰσήχθη εἰς τὴν τρίτην γενεάν τοῦ Λαοδικεϊανοῦ Ἀντβεντισμοῦ τὸ 1931, δεκαῆξι ἔτη μετὰ τον θάνατον τῆς προφήτιδος. Τὸ «ψεύδος» που εἰσήλθε εἰς τὴν τρίτην γενεάν ἐντοπίζεται προφητικῶς ἐντὸς τῆς περιόδου που παριστάνεται ὡς οἱ «γυναῖκες θρηνοῦσαι διὰ τον

Θαμμούζ» και, ως εκ τούτου, συνδέεται με το ψευδές μήνυμα της όψιμης βροχής.

Οι λεπτομέρειες του τρόπου με τον οποίο διαδόθηκε το «ψεύδος» πρέπει να κατανοηθούν, όπως πρέπει να κατανοηθεί και ο προφητικός ρόλος του «ψεύδους» στην προφητεία των έσχατων καιρών. Οι χλευαστικοί άνδρες που κυβερνοῦν την Ἱερουσαλήμ στον καιρό της όψιμης βροχής, ο οποίος είναι ο καιρός της σφραγίσεως των εκατὸν τεσσεράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, δημιούργησαν ένα ψευδές μήνυμα όψιμης βροχής στην τρίτη γενεὰ του Ἀντβεντισμοῦ, όπως αὐτὴ ἀπεικονίζεται ἀπὸ τις «γυναῖκες θρηνοῦσες τὸν Θαμμούζ», στὸ ὄγδοο κεφάλαιο τοῦ Ἰεζεκιήλ. Τὸ ψευδές μήνυμά τους περὶ τῆς όψιμης βροχής ἀπεικονίζεται ἐπίσης ἀπὸ τὸν Ἰεζεκιήλ ὡς ψευδὲς θεμέλιο, ψευδὲς τεῖχος προστασίας καὶ ψευδὲς μήνυμα εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας.

Δεν εἶδατε ἀραγε μάταιη ὄραση καὶ δεν εἶπατε ψευδὴ μαντεία, ἐνὼ λέγετε, Ὁ Κύριος λέγει· μολονότι ἐγὼ δεν ἐλάλησα; Διὰ τοῦτο, οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἐπειδὴ ἐλαλήσατε ματαιότητα καὶ εἶδατε ψεύδη, διὰ τοῦτο, ἰδοῦ, εἶμαι ἐναντίον σας, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Καὶ ἡ χεὶρ μου θέλει εἶσθαι ἐπὶ τοὺς προφήτας, τοὺς βλέποντας ματαιότητα καὶ μαντευομένους ψεύδη· δεν θέλουσιν εἶσθαι ἐν τῇ συναθροίσει τοῦ λαοῦ μου, οὔτε θέλουσι γραφὴ ἐν τῇ καταγραφῇ τοῦ οἴκου Ἰσραήλ, οὔτε θέλουσιν εἰσελθεῖ ἐν τῇ γῆν τοῦ Ἰσραήλ· καὶ θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός. Ἐπειδὴ, ναι, ἐπειδὴ ἐπλάνησαν τὸν λαόν μου, λέγοντες, Εἰρήνη· καὶ δεν ὑπῆρχε εἰρήνη· καὶ ὁ μὲν ἐκτίζε τοῖχον, καὶ ἰδοῦ, οἱ ἄλλοι τὸν ἐπεχρίον με ἀσύνδετον κονίαμα· εἰπέ πρὸς τοὺς ἐπιχρίοντάς με ἀσύνδετον κονίαμα, ὅτι θέλει πέσει· θέλει γείνει κατακλύζουσα βροχὴ· καὶ σεις, ὦ μεγάλοι λίθοι χαλάζης, θέλετε πέσει· καὶ ἄνεμος τρικυμῳδῆς θέλει διαρρήξει αὐτόν. Ἰδοῦ, ὅταν ὁ τοῖχος πέσει, δεν θέλει λεχθῆ πρὸς ἐσάς, Πού εἶναι τὸ ἐπίχρισμα με τὸ ὁποῖον ἐπεχρίσατε; Διὰ τοῦτο, οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Θέλω καὶ ἐγὼ διαρρήξει αὐτόν με ἄνεμον τρικυμῳδῆ ἐν τῷ θυμῷ μου· καὶ θέλει γείνει κατακλύζουσα βροχὴ ἐν τῇ ὀργῇ μου, καὶ μεγάλοι λίθοι χαλάζης ἐν τῷ θυμῷ μου πρὸς ἀφανισμόν αὐτοῦ. Καὶ θέλω κατασκάψει τὸν τοῖχον, τὸν ὁποῖον ἐπεχρίσατε με ἀσύνδετον κονίαμα, καὶ θέλω καταβιβάσει αὐτόν ἕως ἐδάφους, ὥστε τὸ θεμέλιον αὐτοῦ θέλει ἀνακαλυφθῆ· καὶ θέλει πέσει, καὶ σεις θέλετε ἀφανισθῆ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ· καὶ θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος. Οὕτω θέλω ἐκτελέσει τὸν θυμόν μου ἐπὶ τὸν τοῖχον καὶ ἐπὶ τοὺς ἐπιχρίοντάς αὐτόν με ἀσύνδετον κονίαμα, καὶ θέλω εἰπεῖ πρὸς ἐσάς, Ὁ τοῖχος δεν ὑπάρχει πλέον, οὐδὲ οἱ ἐπιχρίοντες αὐτόν· τουτέστι, οἱ προφῆται τοῦ Ἰσραήλ, οἱ προφητεύοντες περὶ Ἱερουσαλήμ καὶ οἱ βλέποντες δι' αὐτὴν ὀράσεις εἰρήνης, ἐνὼ δεν ὑπάρχει εἰρήνη, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἰεζεκιήλ 13:7–16.

Τὸ ψεύδος καὶ τὰ ψεύδη κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ ἐμπαίκτες ἄνδρες στὴν Ἱερουσαλήμ κρύβονται, στα κεφάλαια εἴκοσι οκτὼ καὶ εἴκοσι ἐννέα τοῦ Ἡσαΐα, τελικῶς κρίνονται καὶ καταστρέφονται ἀπὸ τὴ «σαρωτικὴ μάστιγα».

Καὶ τὴν κρίσιν θέλω θέσει ὡς μέτρον, καὶ τὴν δικαιοσύνην ὡς στάθμην· καὶ τὸ χάλαζα θέλει σαρώσει τὸ καταφύγιον τοῦ ψεύδους, καὶ τὰ ὕδατα θέλουσι κατακλύσει τὸ κρησφύγετον. Καὶ ἡ διαθήκη σας μετὰ τοῦ θανάτου θέλει ἀκυρωθῆ, καὶ ἡ συμφωνία σας μετὰ τοῦ ᾄδου δεν θέλει σταθῆ· ὅταν ἡ ἐπερχομένη μάστιξ διαβῆ, τότε θέλετε καταπατηθῆ ὑπ' αὐτῆς. Ἡσαΐας 28:17, 18.

Ἡ «σαρωτικὴ μάστιγα» τοῦ Ἡσαΐα εἶναι ἡ «κατακλυστικὴ βροχὴ» τοῦ Ἰεζεκιήλ, ἡ ὁποῖα ἐπιφέρεται ἐπάνω σε ἐκείνους που ἔχουν «μαντεύσει ψεύδη», προβάλλοντάς «μάταιο ὄραμα» καὶ

ισχυριζόμενοι ότι «ο Κύριος λέγει», «μολονότι» ο Κύριος «δεν είχε μιλήσει». Το «ψεύδος» κάτω από το οποίο κρύβονται οι αρχαίοι άνδρες παριστάνεται ως κάτι για το οποίο ισχυρίζονται ότι ο Κύριος είχε μιλήσει· επομένως είναι «ψεύδος» σχετικά με τον Λόγο του Θεού. Είτε έχουν χαρακτηρίσει ως πλάνη κάποια διδασκαλία από τον Λόγο του Θεού, είτε έχουν εσφαλμένως ισχυρισθεί ότι ο Θεός κατεύθυνε την κατανόησή τους (ο Θεός είχε μιλήσει) αναφορικά με κάποια διδασκαλία της Βίβλου.

Το «ψεύδος» που εμφανίστηκε το 1931 ήταν ο ισχυρισμός ότι η Αδελφή White είχε εγκρίνει την εσφαλμένη άποψη περί «του καθημερινού» στο βιβλίο του Δανιήλ. Η εσφαλμένη άποψη ότι «το καθημερινό» αντιπροσωπεύει τη διακονία του Χριστού στο αγιαστήριο στηριζόταν σε ένα «ψεύδος», το οποίο ισχυριζόταν ότι το 1910 η Ellen White είχε πληροφορήσει τον A. G. Daniells ότι η δική του και του Prescott άποψη περί «του καθημερινού», ως αντιπροσωπεύοντος τη διακονία του Χριστού στο αγιαστήριο, ήταν στην πραγματικότητα ορθή, παρά τα άμεσα γραπτά της λόγια περί του αντιθέτου.

Η ψευδής άποψη περί του «καθημερινού», η οποία τότε (1931) εγκαθιδρύθηκε εντός του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, κατέστη το θεολογικό θεμέλιο επάνω στο οποίο χρησιμοποιήθηκε για να οικοδομηθεί ένα μήνυμα που περιγράφεται από τον Ιεζεκιήλ ως «ειρήνη και ασφάλεια». Τα διάφορα επιχειρήματα που χρησιμοποιούνται για να στηρίξουν το ψευδές αυτό θεμέλιο είναι τα διάφορα κίβδηλα νομίσματα και κοσμήματα που είδε ο Μίλλερ στο όνειρό του. Μέχρι το τέλος του ονείρου του, τα αρχικά του κοσμήματα έχουν καλυφθεί πλήρως από κίβδηλα και απορρίμματα, και τα απορρίμματα, καθώς και τα κίβδηλα κοσμήματα και νομίσματα, αντιπροσωπεύουν το μήνυμα που βασίστηκε στο θεμελιώδες σφάλμα τους ότι το «καθημερινόν» αντιπροσωπεύει τη διακονία του Χριστού στο αγιαστήριο.

Στο χωρίο του Ιεζεκιήλ, τα απορρίμματα και τα πλαστά κοσμήματα παριστάνονται ως «τοίχος» που έχει οικοδομηθεί με ένα κονίαμα τόσο ασθενές, ώστε δεν μπορεί να αντέξει στην πίεση του «ανεμοστροβίλου» ή της «κατακλύζουσας βροχής».

Ο ανυπάκουος προφήτης από τον Ιούδα, ο οποίος επέπληξε τον Ιεροβοάμ, τελικά πέθανε ανάμεσα σε έναν «όνο» και ένα «λιοντάρι». Το λιοντάρι αντιπροσωπεύει τη Βαβυλώνα και ο όνος αντιπροσωπεύει το Ισλάμ. Τα δύο δόγματα τα οποία ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός δεν δύναται να διακρίνει, και τα οποία παριστάνονται από τον θάνατο του ανυπάκουου προφήτη, είναι το μήνυμα του παπισμού (το λιοντάρι) και το μήνυμα του Ισλάμ της τρίτης Ουαί (ο όνος).

Ο «σφοδρός άνεμος» του Ιεζεκιήλ είναι σύμβολο του «σκληρού ανέμου που συγκρατείται» του Ησαΐα, «την ημέρα του ανατολικού ανέμου», στο εικοστό έβδομο κεφάλαιο. Ο «σφοδρός άνεμος» του Ιεζεκιήλ είναι επίσης οι «τέσσερις άνεμοι» του εβδόμου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, οι οποίοι συγκρατούνται έως ότου σφραγισθούν οι δούλοι του Θεού. Ο «σφοδρός άνεμος» του Ιεζεκιήλ είναι ακόμη το μήνυμά του από τους «τέσσερις ανέμους» στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο, το οποίο επαναφέρει στη ζωή τα νεκρά ξηρά οστά ως ισχυρό στράτευμα. Ο «σφοδρός άνεμος» του Ιεζεκιήλ, που καταρρίπτει τον «τοίχο που οικοδομήθηκε με άψηστο κονίαμα», είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής της τρίτης Ουαί.

Η «υπερχειλίζουσα βροχή» του Ιεζεκιήλ είναι σύμβολο του παπισμού, και ειδικότερα είναι το σύμβολο της περιόδου της κρίσεως του νόμου της Κυριακής, η οποία αρχίζει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο ανυπάκουος προφήτης από τον Ιούδα, που πέθανε μεταξύ του όνου και του λέοντος, παρίστανε τον θάνατο του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, ο οποίος λαμβάνει χώρα μεταξύ της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, κατά την άφιξη του όνου (το τρίτο αλίμονο), και του επικείμενου νόμου της Κυριακής (ο λέων). Ο θάνατος του Λαοδικειανού Αντβεντισμού συμβαίνει κατά τη διάρκεια της σφραγίσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία άρχισε όταν τα έθνη ωργίσθησαν, πλην όμως συγκρατήθηκαν, στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, και ολοκληρώνεται με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Ο θάνατός τους, όπως απεικονίζεται από τον ανυπάκουο προφήτη, επέρχεται επειδή επέστρεψαν στη μεθοδολογία του αποστατημένου Προτεσταντισμού, μολονότι είχαν πληροφορηθεί άμεσα να μη επιστρέψουν ποτέ στη «σύναξη των εμπαικτών».

Ο θάνατός τους λαμβάνει χώρα μέσα στην ιστορία της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Μόλις ο λαός του Θεού σφραγιστεί, οι καταστρεπτικοί άγγελοι αρχίζουν το έργο τους. Από τις 11 Σεπτεμβρίου 2001 έως τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, η κρίση των ζώντων επιτελείται στην εκκλησία του Θεού, διότι η κρίση αρχίζει στην Ιερουσαλήμ, και αρχίζει από τους πρεσβυτέρους που επρόκειτο να είναι οι φύλακες του λαού, αλλά οι οποίοι είχαν εγκαταλείψει τις ευθύνες τους επί τέσσερις γενεές. Εκείνοι που λαμβάνουν τη σφραγίδα κατά την περίοδο εκείνη είναι το λάβαρο που υψώνεται προς τα έθνη. Σφραγίζονται πριν από τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, διότι ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορεί να προειδοποιηθεί το άλλο ποιμνίο του Θεού είναι βλέποντας άνδρες και γυναίκες, μέσα στην κρίση του νόμου της Κυριακής, που έχουν τη σφραγίδα του Θεού.

«Το έργο του Αγίου Πνεύματος είναι να ελέγξει τον κόσμο περί αμαρτίας, περί δικαιοσύνης και περί κρίσεως. Ο κόσμος μπορεί να προειδοποιηθεί μόνο καθώς βλέπει εκείνους που πιστεύουν την αλήθεια να αγιάζονται διά της αληθείας, να ενεργούν βάσει υψηλών και αγίων αρχών, δείχνοντας, με υψηλή και εξυψωμένη έννοια, τη γραμμή διαχωρισμού μεταξύ εκείνων που τηρούν τις εντολές του Θεού και εκείνων που τις καταπατούν υπό τους πόδας τους. Ο αγιασμός του Πνεύματος επισημαίνει τη διαφορά μεταξύ εκείνων που έχουν τη σφραγίδα του Θεού και εκείνων που τηρούν μια νόθα ημέρα αναπαύσεως. Όταν έλθει η δοκιμασία, θα καταδειχθεί καθαρά ποιο είναι το χάραγμα του θηρίου. Είναι η τήρηση της Κυριακής. Εκείνοι οι οποίοι, αφού άκουσαν την αλήθεια, εξακολουθούν να θεωρούν την ημέρα αυτή ως αγία, φέρουν την υπογραφή του ανθρώπου της αμαρτίας, ο οποίος νόμισε ότι θα αλλάξει καιρούς και νόμους.» Bible Training School, December 1, 1903.

Ο θάνατος του Λαοδικειανού Αντβεντισμού συντελείται κατά την ιστορία της όψιμης βροχής, η οποία άρχισε να ραντίζει στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και εκχέεται χωρίς μέτρο κατά τον επικείμενο κυριακάτικο νόμο, όταν ο Θεός έχει εγκαθιδρύσει και κατόπιν υψώνει ως λάβαρο έναν λαό που έχει σφραγιστεί για την αιωνιότητα.

Κατά την περίοδο εκείνη, όσοι μέσα στον Λαοδικειακό Αντβεντισμό προετοιμάζονται για, και θα λάβουν, το χάραγμα του θηρίου, παριστάνονται από τους είκοσι πέντε άνδρες που προσκυνούν τον ήλιο στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ. Αυτοί είναι όσοι έχουν αποδεχθεί το ψευδές μήνυμα του

Ιεζεκιήλ περί «ειρήνης και ασφάλειας», το οποίο αποτελεί παραχάραξη του αληθινού μηνύματος της όψιμης βροχής, που κηρύττεται από τους αληθινούς σκοπούς σε εκείνη την ιστορία. Το θεμέλιο εκείνου του ψευδούς μηνύματος της όψιμης βροχής είναι ο ισχυρισμός ότι «το παντοτινό» στο βιβλίο του Δανιήλ είναι σύμβολο του Χριστού, ενώ στην πραγματικότητα είναι σύμβολο του Σατανά. Αυτή η ψευδής θεμελιώδης πεποίθηση είναι η διδασκαλία που χρησιμοποιούν οι «άνδρες οι εμπαικται, οι εξουσιάζοντες τον λαόν της Ιερουσαλήμ», για να οικοδομήσουν τον ασοβάτιστο τοίχο τους.

Η ταύτιση του «παντοτινού», ως συμβόλου του Χριστού, καθιερώθηκε ιστορικώς με ένα «ψευδος», το 1931. Από τότε και έφεξις ανεγέρθηκε ο ασοβάτιστος τοίχος από κίβδηλα νομίσματα και κοσμήματα. Εκείνος ο «τοιχος» είναι προωρισμένος να καταπέση όταν καταφθάση ο άνθρωπος με τη βούρτσα του ρύπου, για να καθαρίση έντελως το ἄλωνα Του. Ἡ ἐκκαθάριση αὐτὴ συντελεῖται στὴν προφητικὴ περίοδο τῆς ιστορίας μεταξύ του «θυελλώδους ανέμου» (του ὄνου τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 2001) καὶ τῶν «κατακλυστικῶν ὄμβρων» (του λέοντος του προσεχῶς ἐπερχομένου κυριακάτικου νόμου). Μέσα σὲ ἐκείνη τὴν ιστορία, ὁ ἀνυπάκουος προφήτης θανατώνεται καὶ θάπτεται στὸν τάφο του ψευδοπροφήτου τῆς Βαιθίλ. Ἡ Ἀδελφὴ White ταυτοποιεῖ τὸν «τοιχο» τῆς προφητείας ὡς τὸν νόμο του Θεοῦ.

«Ο προφήτης ἐδὼ περιγράφει ἕνα λαὸ ο οποίος, σε μια εποχὴ γενικῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴ δικαιοσύνη, ἐπιζητεῖ να ἀποκαταστήσει τις ἀρχές που ἀποτελοῦν τὸ θεμέλιο τῆς βασιλείας του Θεοῦ. Εἶναι ἐπισκευαστὲς ἐνός ρήγματος που ἔχει γίνεῖ στὸν νόμο του Θεοῦ—του τείχους που Ἀυτὸς ἔχει θέσει γύρω ἀπὸ τους ἐκλεκτοὺς Του γιὰ τὴν προστασία τους, καὶ του οὐοίου ἡ ὑπακοή στις ἐντολές τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς καθαρότητος πρόκειται να ἀποτελεῖ τὴ διαρκὴ τους προφύλαξη.»

«Με λόγια ἀδιαμφισβήτητης σημασίας ὁ προφήτης ὑποδεικνύει τὸ εἰδικὸ ἔργο αὐτοῦ του λαοῦ του ὑπολοίπου που οικοδομεῖ τὸ τείχος. “Ἐάν ἀποστρέψεις τὸν πόδα σου ἀπὸ τὸ Σαββάτου, ἀπὸ του να πράττεις τὴν εὐχαρίστησίν σου ἐν τῇ ἀγίᾳ ἡμέρᾳ Μου, καὶ ὀνομάζεις τὸ Σάββατον τρυφὴν, ἀγίαν ἡμέραν του Κυρίου, ἐντιμον· καὶ τιμάς Ἀυτὸν, μὴ ἀκολουθῶν τὰς ὁδοὺς σου, μὴδὲ ζητῶν τὴν εὐχαρίστησίν σου, μὴδὲ λαλῶν τους λόγους σου· τότε θέλεις εὐφραίνεσθαι ἐν Κυρίῳ, καὶ Ἐγὼ θέλω σε κάμει να ἱπεύης ἐπὶ τους ὑψηλοὺς τόπους τῆς γῆς, καὶ θέλω σε τρέφει με τὴν κληρονομίαν του Ἰακώβ του πατρός σου· διότι τὸ στόμα του Κυρίου ἐλάλησεν.” Ἡσαΐας 58:13, 14.» Prophets and Kings, 678.

Ἡ ἀρχὴ τῆς τέταρτης γενεάς του Ἀντβεντισμοῦ σηματοδοτεῖται ἀπὸ τὴ δημοσίευση ἐνός βιβλίου, ὁπως συνέβη καὶ με τὴν ἀρχὴ τῆς τρίτης γενεάς. Ἡ τρίτη γενεὰ ἀρχισε με τὴ δημοσίευση του ἔργου του W. W. Prescott, *The Doctrine of Christ*, καὶ ἐκείνη ἡ γενεὰ ἔληξε με τὴ δημοσίευση του *Questions on Doctrine*. Το *The Doctrine of Christ* παρουσίασε ἕνα εὐαγγέλιο που ἦταν σκοπίμως κενὸ ἀπὸ τὸ μιλλεριτικὸ προφητικὸ μῆνυμα. Το *Questions on Doctrine* παρουσίασε ἕνα εὐαγγέλιο που ἀρνεῖτο τὸ ἔργο του ἁγιασμοῦ τὸ οὐοὶ ἐπιτελεῖται ἀπὸ τὸν Χριστό. Το *The Doctrine of Christ* ἀφαίρεσε τὸ φῶς του ὀράματος (chazon) τῆς προφητικῆς ιστορίας, καὶ τὸ *Questions on Doctrine* ἀφαίρεσε τὸ φῶς του ὀράματος (Mareh) τῆς «ἐμφανίσεως» του Χριστοῦ.

Μεταξὺ ἐκείνων τῶν δύο βιβλίων ἀναπτύχθηκε τὸ ψευδὲς μῆνυμα τῆς όψιμης βροχής, τὸ οὐοὶ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τις «γυναῖκες που ἐκλαίγαν γιὰ τὸν Ἐαμμούζ». Μέσα σε ἐκείνη τὴν ιστορία

προωθήθηκε το «ψεύδος του 1931». Εκείνη η τρίτη γενεά (βδέλυγμα) αντιπροσωπεύεται επίσης από τον συμβιβασμό της τρίτης εκκλησίας, της Περγάμου. Το σύμβολο του συμβιβασμού στην τρίτη εκκλησία προσδιορίζει το έργο της επιδίωξης διαπίστευσης από τα κοσμικά ιδρύματα που υπαγόρευαν κανόνες για τη θεολογία και κανόνες για την ιατρική. Στην τρίτη γενεά πραγματοποιήθηκε ο συμβιβασμός της αλήθειας, ο οποίος περιλάμβανε την εισαγωγή και την έμφαση στη χρήση Βιβλίων που είχαν μεταφραστεί από διεφθαρμένα χειρόγραφα.

Το 1957, το βιβλίο Questions on Doctrine αντιπροσώπευσε μια συνθηκολόγηση ως προς την πρωταρχική αλήθεια του ευαγγελίου. Αυτή η αλήθεια είναι ότι ο Ιησούς πέθανε για να μας σώσει «από» την αμαρτία, αλλά δεν πέθανε για να μας σώσει «μέσα» στην αμαρτία. Η καθολική και αποστατημένη προτεσταντική διδασκαλία ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να είναι υπάκουος στον Λόγο του Θεού είναι το αιώνιο επιχείρημα του Σατανά. Ο άνθρωπος μπορεί και πρέπει να είναι υπάκουος στον Λόγο του Θεού, ακόμη και αν ο Σατανάς ισχυρίζεται ότι «δεν θέλεις βεβαίως αποθάνει». Η πεπτωκυία, αποστατημένη προτεσταντική άποψη ότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να νικήσουν την αμαρτία, και επομένως δεν μπορούν να είναι υπάκουοι στον νόμο του Θεού έως ότου ο Ιησούς τους μεταμορφώσει μαγικά σε υπάκουα ρομπότ κατά τη δευτέρα παρουσία Του, ενσωματώθηκε στις διδασκαλίες του βιβλίου Questions on Doctrine.

Το 1957 άρχισε η τέταρτη γενεά του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, και ο ασβέστωτος τοίχος του (ο νόμος) είχε ήδη έδραιωθεί, παρέχοντας ούτως τη λογική βάση που θα επιτρέψει στους είκοσι πέντε πρεσβυτέρους να προσκυνήσουν τον ήλιο στην κατάληξη του καιρού της σφραγίσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων. Αυτός ο ασβέστωτος τοίχος, ο οποίος είναι ή πεποίθηση ότι η τήρηση του νόμου του Θεού είναι αδύνατη, σαρώνονται όταν αφαιρεθεί ο «τοίχος» του χωρισμού Έκκλησίας και Κράτους, κατά τον προσεχώς έρχόμενο νόμο της Κυριακής. Ο νόμος της Κυριακής είναι οι υπερχειλίζουσες βροχές, ή, όπως το εκφράζει ο Ήσαϊας, είναι η υπερχειλίζουσα μαστίγα, και εκείνος ο κατακλυσμός αρχίζει με τον προσεχώς έρχόμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Κατά τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, ο εχθρός (ο πάπας) εισέρχεται «ως πλημμύρα» (η υπερχειλίζουσα μαστίγα), και τότε είναι που «το λάβαρον» υψώνεται εναντίον του. Τότε είναι που «ο ασοβάτιστος τοίχος» που ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός ανήγειρε επάνω στην εσφαλμένη εφαρμογή του «καθημερινού» παρασύρεται.

Κατά τα έργα αυτών, έτσι θα ανταποδώσει· οργή στους αντιδίκους αυτού, ανταπόδοση στους εχθρούς αυτού· στις νήσους θα αποδώσει ανταπόδοση. Και θα φοβηθούν το όνομα του Κυρίου από δυσμών, και τη δόξα αυτού από ανατολών ηλίου. Όταν ο εχθρός επέλθει ως ποταμός, το Πνεύμα του Κυρίου θα υψώσει σημαία εναντίον αυτού. Και ο Λυτρωτής θα έλθει στη Σιών, και προς εκείνους που αποστρέφονται την παράβαση εν τω Ιακώβ, λέγει ο Κύριος. Και ως προς εμέ, αυτή είναι η διαθήκη μου μετ' αυτών, λέγει ο Κύριος· Το Πνεύμα μου, το οποίο είναι επί σε, και οι λόγοι μου, τους οποίους έθεσα στο στόμα σου, δεν θα εκλείψουν από το στόμα σου, ούτε από το στόμα του σπέρματός σου, ούτε από το στόμα του σπέρματος του σπέρματός σου, λέγει ο Κύριος, από του νυν και εις τον αιώνα. Σηκώθητι, φώτισον· διότι το φως σου ήλθε, και η δόξα του Κυρίου ανέτειλε επί σε. Διότι, ιδού, σκότος θα καλύψει τη γη, και βαθύ γνόφος τους λαούς· αλλά ο Κύριος θα ανατείλει επί σε, και η δόξα αυτού θα φανεί

επί σε. Και τα έθνη θα έλθουν προς το φως σου, και βασιλείς προς τη λαμπρότητα της ανατολής σου. Ησαΐας 59:18–60:3.

Τα έθνη έρχονται προς το φως όταν η δόξα του Θεού είναι επάνω στον λαό Του, και αυτό συμβαίνει όταν ο εχθρός εισέρχεται ως πλημμύρα. Όταν εκείνος ο εχθρός εισέρχεται, ο Θεός υψώνει εναντίον του σημείο (λάβαρο). Η δόξα του Κυρίου, η οποία είναι επάνω σε εκείνους τους ανθρώπους προς τους οποίους ανταποκρίνονται τα έθνη, είναι ο χαρακτήρας Του, και ο χαρακτήρας Του δεν αμαρτάνει. Ψευδές είναι το μήνυμα «ειρήνη και ασφάλεια» που διδάσκει ότι άνδρες και γυναίκες δεν μπορούν να νικήσουν την αμαρτία. Εκείνο το μήνυμα είναι ένα ψευδές μήνυμα όψιμης βροχής, το οποίο κηρύσσεται κατά τον καιρό του αληθινού μηνύματος της όψιμης βροχής, το οποίο έφθασε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Εκείνο το ψευδές μήνυμα είναι ένα ψευδές μήνυμα σχετικά με τον νόμο του Θεού, ο οποίος είναι το «τείχος». Αυτή η ψευδής διδασκαλία αντιπροσωπεύεται στο βιβλίο Questions on Doctrine, το οποίο σηματοδότησε την άφιξη της τέταρτης και τελικής γενεάς του Αντβεντισμού της Λαοδικείας.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, οι τέσσερις αποστασίες του Λαοδικειανού Αντβεντισμού ήλθαν για να δοκιμάσουν εκείνη την τελική γενεά με τις αμαρτίες των πατέρων τους. Κατά την ημερομηνία εκείνη, ο Θεός κατήυθνε τον λαό Του να επιστρέψει στις αρχαίες τρίβους του Ιερεμία, ώστε να κατανοήσει και να αποδεχθεί το θεμελιώδες μήνυμα που παριστάνεται ως τα κοσμήματα του Μίλλερ. Εάν το έπρατταν, θα εύρισκαν την όψιμη βροχή, την οποία ο Ιερεμίας αποκάλεσε «ανάπαυση». Η κλήση προς επιστροφή στις αρχαίες τρίβους ήταν επανάληψη της δοκιμασίας που παρήγαγε την αποστασία του 1863.

Την 11η Σεπτεμβρίου 2001, η οποία είναι η «ημέρα της ανατολής και του σκληρού ανέμου» του Ησαΐα, επρόκειτο να ψαλεί το «άσμα του αμπελώνος» από εκείνους οι οποίοι, στην Αποκάλυψη κεφάλαιο δεκατέσσερα, εδάφιο τρία, καθώς και στο κεφάλαιο δεκαπέντε, εδάφιο τρία, ψάλλουν το άσμα του Μωυσέως και του Αρνίου. Το άσμα εκείνο είναι το μήνυμα της Λαοδικείας, το οποίο καταδεικνύει ότι ο πρώην εκλεκτός λαός τότε παραμεριζόταν, διότι ο Θεός τότε ευρίσκετο στη διαδικασία να δώσει τον αμπελώνα Του σε άνδρες και γυναίκες που θα απέφεραν τους προοριζόμενους καρπούς του αμπελώνος. Το μήνυμα εκείνο του αμπελώνος είναι το μήνυμα προς τη Λαοδικεία, το οποίο ήταν το μήνυμα που παρουσιάστηκε από τον Jones και τον Waggoner κατά την αποστασία του 1888.

Την 11η Σεπτεμβρίου 2001 άρχισε η όψιμη βροχή, και στην αντιλογία του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ προσδιορίζεται μία τάξη η οποία παρουσίασε το μήνυμα των δύο πινάκων, διότι είχε επιστρέψει στις αρχαίες τρίβους του Ιερεμία και ελάμβανε την «ανάπαυση και αναζωογόνηση», την οποία ο Ησαΐας προσδιορίζει ότι επιφέρεται επάνω σε εκείνους των οποίων η μεθοδολογία είναι «γραμμή επί γραμμής». Η αντιλογία στην οποία μετείχαν ήταν σε αντίθεση προς ένα ψευδές μήνυμα όψιμης βροχής, το οποίο παριστάνεται από τις «γυναίκες θρηνούσες τον Θαμμούζ», και το οποίο ενθάρρυνε τον κοιμώμενο λαό της Λαοδικείας με ένα μήνυμα ειρήνης και ασφάλειας.

Το μήνυμα της ειρήνης και ασφάλειας ισχυρίζεται ότι είναι αδύνατον άνδρες και γυναίκες να μην αμαρτάνουν, και επομένως ότι ο Θεός μπορεί και θα τους δικαιώσει μόνο «μέσα» στις αμαρτίες

τους. Οι χλευαστικοί άνδρες ισχυρίζονται ότι το μήνυμα της ειρήνης και ασφάλειας είναι το αληθινό μήνυμα της δικαιοσύνης διά της πίστεως, το οποίο παρουσίασαν ο Jones και ο Waggoner, αλλά παραλείπει την αλήθεια ότι εκείνον τον οποίον ο Θεός δικαιώνει, τον αγιάζει επίσης, διότι ο Θεός δεν πέθανε για να σώσει ανθρώπους μέσα στις αμαρτίες τους, αλλά από τις αμαρτίες τους.

Η 11η Σεπτεμβρίου 2001 σηματοδότησε την αρχή της περιόδου της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία καταλήγει στο να λάβει η μία τάξη τη σφραγίδα του Θεού, όπως παριστάνεται από εκείνους που στενάζουν και βοούν για τα βδελύγματα στην εκκλησία και στη γη, και μια άλλη τάξη, η οποία έχει στρέψει τα νότα της προς τον ναό, όπου επιτελείται το τελικό έργο του τρίτου αγγέλου, και προσκυνούν τον ήλιο. Η ιστορία των Μιλλεριτών απεικονίζει την ιστορία του κινήματος του τρίτου αγγέλου, και, πράττοντας τούτο, η κορύφωση αφορά το μήνυμα της όψιμης βροχής και την εμπειρία που αυτό παράγει σε εκείνους που επιλέγουν να φάγουν.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Η απροθυμία να εγκαταλείψουν προειλημμένες γνώμες και να αποδεχθούν αυτή την αλήθεια βρισκόταν στη βάση μεγάλου μέρους της αντιδράσεως που εκδηλώθηκε στη Μινεάπολη εναντίον του μηνύματος του Κυρίου μέσω των αδελφών Waggoner και Jones. Υποκινώντας εκείνη την αντίσταση, ο Σατανάς κατόρθωσε να αποστερήσει από τον λαό μας, σε μεγάλο βαθμό, την ιδιαίτερη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, την οποία ο Θεός ποθούσε να τους μεταδώσει. Ο εχθρός τους εμπόδισε να αποκτήσουν εκείνη την αποτελεσματικότητα που θα μπορούσε να είναι δική τους στη μεταφορά της αλήθειας στον κόσμο, όπως την κήρυξαν οι απόστολοι μετά την ημέρα της Πεντηκοστής. Το φως που πρόκειται να φωτίσει ολόκληρη τη γη με τη δόξα του αντιμετώπιστηκε με αντίσταση, και με την ενέργεια των ιδίων μας αδελφών έχει, σε μεγάλο βαθμό, κρατηθεί μακριά από τον κόσμο.» Selected Messages, βιβλίο 1, 235.